

Leereszkedtek a tófenékre. Székláb határozott léptekkel masírozott előre, Zalán viszont azonnal térdig merült a sárban, és szégyenszemre orra bukott. Prüszkölve próbálta magát kiszabadítani.

– No, mi van? – fordult vissza Székláb. – Mi ez a locsipocsi? Nem élvezkedni jöttünk, dolgunk van, fiacskám. Szedd össze magad, és maradj a nyomomban, akkor nem fogsz elsüllyedni. – Ezzel az öreg továbbment.

– Köszönöm a segítséget – morogta félhangosan Zalán, miközben nagy nehezen kikászálódott a sárból. Mindene csupa mocsok lett, és jó modor ide vagy oda, kiköpött egy jókora barnás ragacsot. A szeméből is kikaparta a sűrű, hideg masszát, és amint ismét viszonylag normálisan látott, észrevette, hogy a feje fölött, a vízréteg túoldalán egy halraj gyűlt össze, és – *és rajta nevetnek.*

– Nincs jobb dolgotok? – kiabálta feléjük Zalán. Ám a halaknak eszük ágában sem mutatkozott továbbúszni, vidáman csapkodtak uszonyaikkal, és majd megpukkadtak a nevetéstől.

Szépen vagyunk, ha már a halak is kiröhögnek – dohogott magában a fiú. Más körülmények között önfeledten dagonyázott volna, mert azért valljuk be, fene jó érzés fülig elmerülni a lágy sárban, és tetőtől talpig koszosnak lenni, de ha kinevetik az embert, az rögvést elveszi a kedvet a mókától, különösen, ha buta halak mulatnak a nyomorúságán. No meg az a rusnya béka, amelyik az imént csatlakozott a kárörvendő bandához. Ráadásul még hideg is volt, az a fránya szél még a tófenékre is befúj. Zalán dideregve összehúzta magán mocsos kabátját, nyakát, amennyire csak tudta, behúzta, és belelépett az öregember lábnyomába. Nem süllyedt el, sőt olyan biztos talaj volt a lába alatt, mintha betonon állt volna.

Nagyszerű – ingatta a fejét, és mert nem kívánta tovább szórakoztatni a tó lakóit, végig a talpnyomokon maradván Székláb után ugrabugrált. A halak és a béka követték, hátha láthatnak még néhány kinevetni való hasra esést.

Székláb egy árok mellett állt, a szerszámosládájában kotorászott.

– Végre előkerültél – vetette oda félvállról Zalánnak. – Jegyzd meg, hogy amikor velem vagy, nem játszadozunk, hanem dolgozunk! Keményen dolgozunk. – Felemelkedett a ládából, és a fiú felé fordult. – Te meg hogy nézel ki?

Zalán már éppen nyitotta volna a száját, de inkább meg gondolta magát. Kiabálni akart és méltatlankodni, bepanaszolni ezeket a kárörvendő, bűdös halakat és kövér béka cimborájukat, aztán emlékeztette magát, hogy ha nem teszi azt, amit Székláb mond, bizony lehet, hogy soha nem találja meg a szüleit. Ezért csupán annyit mondott, hogy „elestem”.

– Gyere ide, megszáritalak – vonta magához Székláb. Itt-ott megpaskolta a fiút, Zalán kabátja pedig hamarosan száraz és finom meleg lett. Közben a fiú vállá fölött a báméskodókra nézett, s mérgesen összevonta szemöldökét:

– Ejj, de rég ettem már halászlevet – kurjantotta, s a halak egyszeriben, huss, elúsztak. Csak a béka lebegett a vízben, gülü szemeit Széklábra szegezve, szája bárgyú vigyorra görbült.

Székláb farkasszemet nézett vele egy darabig, majd miután tudomásul vette, hogy nagyon buta ez a béka, közölte vele, hogy békacombot is nagyon régen evett már.

A béka csak nézett, nézett értetlenül, míg nagy sokára felbukkant egy hal, oldalba bökte, s orrával eltaszigálta onnan.

– Most pedig munkára! – dörögte Székláb. Meglóbálta csavarkulcsát. – Míg én a tavat javítom, te szépen összeszeded ezt a sok szemetet, amit a derék emberek széthajigáltak.

Miféle szemetet? Zalánt annyira lekötötte saját nyomorúsága, hogy észre sem vette azt a rengeteg hulladékot, ami a tó fenekét borította. Gumiabroncsok, hordók, konzervdobozok és egyéb rondaságok heverték szanaszét, kész szeméttelp volt körülötte.

– Mégis, hogy szedjem fel ezeket? Kicsi vagyok, nem tudok megemelni egy ekkora hordót – méltatlankodott. – És különben is: hova tegyem?

– Hova, hova, a zsebedbe – dörmögte Székláb. – A kabátod már nem sajnálom, így is tiszta mocsok vagy. No, eredj, tedd a dolgod, és hagyd, hogy én is végezhessem a sajátom!

Mielőtt Zalán bármit mondhatott volna, eltűnt az árokban. A fiú tanácstalanul álldogált, a fejét vakarta, és azon töprengett, hogy mégis, hogyan kezdjen hozzá a szemégyűjtéshez. Az árok mélyéről csörömpölés hallatszott, majd Székláb fogak közt szűrt szitkozódása, majd egy kiáltás:

– Nem hallom, hogy járna a kezed!

Zalán dűnnyögve elindult az egyik gumiabroncs felé. Lábnyomok híján óvatosan lépdelt, hiszen nem akart újból elsülyedni. Az kéne még csak, így is főhet a feje, hogy mihez kezdjen ezzel a sok kacattal. Töprengett még egy kicsit, aztán eszébe jutott, hogy: miért nem teszi, amit Székláb mondott? Amióta találkozott az öregemberrel, rá kellett volna jönnie, hogy semmi nem olyan unalmasan működik, ahogyan azt korábban megszokta, ha egy kecske beszélhet, ha egy egyszerű szerszámmal felemelhetik egy tó vizét, ha halak nevethetnek rajta, miért is ne férne bele ez a rengeteg szemét egy kabát zsebébe? Mindezt továbbgondolva napnál is világosabbnak tűnt, hogy bizony a nagyobb darabokat, akár egy papírgalacsint, egyszerűen csak össze kell gyűrnie.

Így tett hát.

Megemelte a gumiabroncsot – kicsit nehezen ment, mert nagyon csúszott a ráakódott zöld nyálkától –, összenyomta a két oldalát, azután ismét összenyomta, és lám, nagyjából feleakkora lett. Zalán elvigyorodott, tetszett neki ez a meglepő

fordulat, apró kis gömbbé gyúrta az abroncsot, és belepoty-tyantotta a zsebébe. Azután egy gusztustalannak tetsző olajoshordót nézett ki magának, egészen kicsire sajtolta, majd ment az is az abroncs mellé. A hordó mellett fekete tócsa sötétlett. Zalán feltekerte, akár egy szőnyeget, kétrét hajtotta, és már el is tűnt zsebében a többi szemét mellett. Soha nem volt ilyen jó móka a takarítás! Egy hínárral benőtt biciklivázból emberkét hajtogatott, mielőtt végzett volna vele, egy lyukas vödörből pedig egy nagyon elegáns hadvezéri csákót.

Olyannyira belefeledkezett a munkába, hogy észre sem vette azokat az apró, nyálkás kupacokat, amelyek lassacskán köréje gyűltek. Egyre több emelkedett ki a tófenék iszapjából, minden mozdulatát követték, s mikor Zalán épp egy lyukas bádoglavórral volt elfoglalva, mintha valami jelre tennék, egyszerre ráugrottak a fiúra.